

I

Husnummeret var sømmet fast på hjørnet af muren. Han sagtnede farten, bøjede sig frem og kiggede ud til siden og opad, idet han kørte forbi. Der var ingen lys i vinduerne eller andre tegn på liv. Han kørte videre. Først omkring ét hjørne, så endnu et, og fik øje på en frakørsel, en traktorvej som førte ind i skoven. Frank Frølich standsede, kørte lidt ind til siden, kørte så ud igen og tilbage forbi huset endnu en gang. Nu opdagede han gavlen på en anden bygning bag stuehuset. Han fortsatte lidt videre, stadig usikker på, hvordan han skulle gribe det her an. Kom til en større frakørsel ved resterne af et murstenshus. Det lignede en gammel tankstation. Han drejede derind og standsede. Besluttede sig. Foretog en U-vending og kørte tilbage igen. Han standsede i en buslomme ved indkørslen til det, der lignede et forladt husmandssted. Han slukkede motoren, åbnede døren og steg ud. Der var helt stille. Ingen trafik på vejen. En række træstammer i vejkanten spærrede for udsigten til siden. Der var ingen tegn på genboer mellem træerne. Det ensomme hus lå omkring tyve meter fra vejen foran en faldefærdig ladelignende bygning. Han begav sig op ad den smalle indkørsel. Huset var i to plan, gammelt og nedslidt. Den hvide maling skallede, og der var grønne algestriber langs fundamentet. To vinduesåbninger på første sal var lukket til med finerplader. Den oprindelige hoveddør var skiftet ud med en nyere dørtype. De stolper, der bar halvtaget over indgangspartiet, viste spor af råd nederst, hvor de hvilede på en lille betonafsats. Ikke noget navneskilt på døren, men husnummeret på muren løj ikke.

Han kunne ikke se nogen ringeklokke, men der hang en færebjælde i en blå nylonspor ved siden af døren.

Han ringede med bjælden.

Ingen reaktion.

Han ringede med bjælden igen. Tog i døren. Låst.

Han vendte ryggen til indgangspartiet og stirrede over mod den faldefærdige lade. Det så ud, som om en gigantisk tommelfinger havde trykket taget ned på midten. En af gavlvæggene bulnede ud under presset. De bærende bjælker var sandsynligvis begyndt at give efter. Der var faldet tagsten ned. Nogle af hullerne i taget var repareret med bølgeblik. En optimist havde med en spændestrop surret en bjælke i vognporten til en telefonpæl. Formodentlig et forsøg på at forhindre den tiltagende slagside. En åbning i muren var dækket med en grøn presenning. Den hang som et tungt gardin, sømmet fast med en tværgående planke under tagskægget.

Han skrædede over gårdspladsen, tog fat om et hjørne af presenningen og trak den til side. Presenningen dækkede for et hul i muren, og der var mørkt indenfor. Han kravlede ind. Presenningen faldt på plads bag ham. Han stod stille et øjeblik, mens øjnene vænnede sig til det dunkle lys. Nogle ølkasser og papkasser var stablet op herinde. Han havde fundet det, han ledte efter: øl og cigaretter. Han brugte kameraet på mobilen. Billederne ville sandsynligvis kunne bruges som bevis for hans arbejdsgiver – en dagligvaregrossist. Direktøren havde mistanke om, at chaufføren, som boede her, stjal af transporterne. Lageret her tydede på, at hun havde ret.

Han krøb ud gennem hullet igen og gik hen til bilen, satte sig ind og kørte i retning af Moss for at finde motorvejen tilbage til Oslo. Denne opgave havde været nemmere end forventet. Hurtigt overstået og uden de store anstrengelser. Nu manglede han kun at skrive en rapport og vedlægge billederne.

Ved afkørslen til motorvejen lå der et indkøbscenter. Han fulgte en indskydelse, bremsede, kørte ned til centeret og fandt en parkeringsplads. Han havde i længere tid haft planer om at begynde at svømme et par gange om ugen. Men for at kunne det måtte han have et par badeshorts, og nu havde han tid til at købe sig et par.

De brede glasdøre gled til side. Det var tidligt på dagen. Kun få kunder. Han gik hen ad en passage med butikker på begge sider. Kom forbi en café. Et par grønne øjne bag tunge øjenlåg

tjekkede ham ud, idet han passerede. Hun var i trediverne og havde rødt hår, klippet i en frisure som en hjelm.

Det viste sig at være for tidligt på året til badetøj. Ekspedienten i sportsforretningen prøvede at prakke et par træningstights på ham i stedet. Frank takkede høfligt nej.

Han gik samme vej tilbage og fik på lang afstand øjenkontakt med kvinden i cafeen. Hun begyndte at rydde op bag disken for – bildte han sig ind – at virke mere travl, end hun egentlig var. Han tænkte på det råd, man som regel fik, når man planlagde en storbyferie: Når man skal vælge spisested, bør man vælge de steder, hvor der sidder flest kunder i forvejen. På denne café sad der ingen.

Hun havde fint tegnede læber og antydning af en kløft i hagen. Hun kunne godt minde om en ung Catherine Deneuve. Spidsen af en tatovering slikkede hende på halsen.

Han stillede sig hen ved disken og spurgte, hvad dagens ret var. Hun foreslog ham i stedet at vælge en tapassalat. Hun kunne sammensætte den af de ingredienser, som fandtes i køkkenet. Hun forsikrede ham om, at hun var god til det, smilede selvironisk og afslørede en perlerække, som gav ham lyst til at se det smil en gang til. Han sagde: Så prøver jeg den. Og hun gik straks i gang med at lave salaten. Hun havde en doven sensualitet i sit kropssprog. Bevægede sig fra disken til køleskabet og tilbage igen med bløde bevægelser og nærmest rytmisk som i en dans. Da der ikke var andre kunder, så han ingen grund til ikke at indlede en samtale. Han fortalte, at han egentlig skulle have købt et par badebukser, men sportsforretningen havde ikke fået sommertøj endnu, kendte hun måske til et sted, som solgte badetøj?

Hun så op med et Mona Lisa-blik og rystede næsten umærkeligt på hovedet. Fortalte efter en ny svingom, at hun selv var naturist og slusede dermed samtalen ind i en slags intimzone, som gjorde, at han blev usikker og tænkte, om hun måske forsøgte at afslutte samtalen. Men efter at have serveret en salat for ham bestående af cherrytomater, romainesalat, spegeskinke, ristede pinjekerner og høvlet parmesan sammen med nybagt brød, kom hun hen til bordet og spurgte, om maden smagte.

Han sagde, som sandt var, at det var noget af det bedste, han havde spist i lang tid. Hun spurgte, hvor han kom fra. Han svarede, og sådan gik det gradvist over i mere personlige emner, så han, da han kørte ind mod Oslo, sad og tænkte på hende og greb sig i at spekulere over spørgsmål, han *kunne* have stillet hende. Samtalen havde gledet fuldstændig ubesværet. Det var ærgerligt, at hun boede så langt væk.

Samme aften sad han med sin laptop på skødet og prøvede at skrive en rapport til dagligvaregrossisten, mens han studerede billederne på mobilen. Det viste sig, at de fleste af fotografierne af tyvegodset var mørke og kornede. Han lagde pc'en til side og hentede en øl for at flade ud til en episode af en tv-serie, fast besluttet på at gentage udflugten dagen efter. Han ville få brug for det digitale Canon med blitz, som han havde investeret i, da han startede firmaet, men som han indtil nu ikke havde taget mange billeder med.

Næste dag vidste han, hvor han skulle hen, og kørte ad E6 sydpå ud af byen. Han holdt en god fart, drejede af ved Vestby, ind på Oslovejen mod Hølen og videre frem til afkørslen til hovedvej 120. Her drejede han fra ved vejen ind til husmandsstedet. Heller ikke i dag var der nogen bil på gårdspladsen. Huset virkede lige så forladt som i går. Han parkerede ved busstoppestedet, gik op til huset og ringede for en sikkerheds skyld med fårebjælden ved hoveddøren. Tog i døren. Låst. Ingen hjemme. Så gik han hen og masede sig ind bag presenningen, som dækkede for åbningen i muren på den faldefærdige lade. Han skød en serie billeder, denne gang med et ordentligt kamera og blitz. Tjekkede på displayet, at kvaliteten af optagelserne var tilfredsstillende, inden han satte sig ud i bilen igen og kørte til indkøbscenteret.

I samme øjeblik han trådte ind gennem de automatiske døre, fik han bange anelser. I dag var cafeen fuld af kunder. Hun var heller ikke i syne. Men da han vendte sig om for at forlade stedet igen, stod hun lige bag ham og sagde:

– Hej. Kommer du igen? Hvor hyggeligt.

Og så spurgte han hende ligeud, om hun havde planer for aftenen. Det havde hun. Hun kunne sikkert læse skuffelsen i hans øjne, for hun spurgte, om han havde fundet de badebukser, han havde ledt efter. Han rystede på hovedet, og så trak hun på smilebåndet og sagde, at han kunne tage med hende ud at bade i weekenden.

Badetur i begyndelsen af marts, tænkte han og nikkede. Måske er hun isbader. Han spurgte, hvor han skulle hente hende.

– Vent her, sagde hun, gik om bag disken og tog imod betaling fra et par kunder, inden hun kom tilbage efter et par minutter og havde tegnet et kort. Hun boede i et lejet hus i Skjeberg.

– Jeg hedder for resten Matilde.

– Frank, sagde han og tav om, at de fleste kaldte ham Franken. Han var spændt på, hvordan hun ville sige hans navn, hvis de da kom så langt, at de ville kalde hinanden ved navn.

Om lørdagen øsregnede det. Der hvilede en mistrøstig stemning over landskabet, mens han kørte sydpå i sin Mini Cooper. Sort asfalt og sorte, efterårsplojede marker stjal lyset, og regnvandet samlede sig i små indsøer på de største af markerne. Nøgne grene strakte sig mod himlen. Heller ikke jorden var begyndt at blive grøn.

Han skulle til Skjebergkilen ikke langt fra Høysand. Der lå masser af sommerhuse og ældre helårshuse mellem bakkerne. Matilde boede i et af de mindste. Huset lå ugenert med egen indkørsel og en lille have bag et hvidt stakit. Da han svingede ind foran ejendommen, var regnen stilnet noget af. Hun sad på terrassen foran døren med bare fødder, jeans og en løsthængende sweater. I den ene hånd holdt hun en paraply og i den anden en tændt cigaret mellem to fingre. Ved siden af hende sad en border collie, som rejste sig underdanigt for at blive klappet, idet han gik op ad trappen.

De blev stående et par sekunder og smilede til hinanden. – Møgvejr, sagde han.

Hun sagde ikke noget, men gik ind og holdt døren for ham.

Det var som at komme ind i et rum fra 1950'erne. Sofahjørnet matchede den tids møbelkataloger, og der hang kitsch på væggene, trommesalsbilleder – en sigøjnerpige udstrakt på en sofa ved siden af søulken med sydvest og krumpibe i mundviggen. Over spisebordet hang der en retrolampe, hvorfra en glødepære strålede gennem den hjerteformede lampeskærm. Det mest moderne i rummet var en lille Bluetooth-højttaler, der lå på teaktræsbordet foran sofaen. Der strømmede dæmpet countrymusik ud fra den. Stuen gik i et med et åbent køkken, og her var Matilde allerede i gang med sin slowfox mellem køleskab og kogeplader, og hunden sad ved brændeovnen og så på ham, da han stillede sig foran pladesamlingen. Det var vinylpla-

der, og de fleste var klassikere fra guldalderen. *Everyone of Us* med Eric Burden & The Animals, *Trilogy* med Emerson Lake & Palmer, B.B. Kings *Live at the Regal*, og bag den stod andre klassikere som *Exile on Main Street*, *Wave*, *Spectrum* og *Heavy Weather*. Pladerne var klemt ind på en hylde ved siden af en Tandberg Sølvsuper 10 med indbyggede højttalere i trækabinettet og en pladespiller med manometer på siden af tallerkenen.

Han kunne mærke, at han syntes om de præferencer, hun havde, og de kontraster de skabte. Desuden var han tilfreds med, at badeturen ikke var et tema. Satte pris på den side af kommunikationen, at de ikke behøvede at fortælle hinanden alting, på samme måde som han havde oplevet det første gang, de talte sammen i cafeen.

Et fotografi på væggen forestillede to klodsede skikkelser på ski, begge iført cowboybukser og anorak. Begge dækket af sne efter fald.

Matilde vendte sig om fra komfuret. – Det er mig og min mor. Ingen af os er gode til at stå på ski, men vi har det sindssygt sjovt sammen.

Han satte sig i den lave sofa.

– Hvad hedder din hund?

– Petter, sagde hun. – I virkeligheden er det min mors, men hun har fået en ny samlever, og han er allergisk.

Da Petter hørte sit navn, rejste han sig og lagde ørerne tilbage. Matilde bøjede sig ned og klappede ham. – Så derfor bor han her hos mig. Hun så op. – Jeg håber ikke, du er allergisk over for hunde?

De udvekslede et blik fuldt af en ny form for energi, som var præget af alle lagene i spørgsmålet. – Jeg er ikke allergisk, sagde han. – Ikke så vidt jeg ved.

Hun kom hen og satte sig ved siden af ham. – Nu står det og simrer, sagde hun. – Så vi skal bare vente.

Hunden lagde hovedet ned på gulvet og kiggede op på dem. Frank lænede sig tilbage med lukkede øjne og tog lyden i rummet ind. En gryde, der kogte, suset fra udsugningen i køkkenet og en svag klirren af et låg under det dæmpede countrynummer samt knitrende lyde fra knuderne i brændeovnen.

Han åbnede øjnene og så lige på hende, som også sad med hovedet hvilende på sofaryggen. Sådan blev de siddende og så på hinandens ansigt. Matilde smilede svagt, da han tog hendes hånd, og sweateren knitrede elektrisk, da hun krøb nærmere.

Han besøgte også Matilde weekenden efter. Og weekenden efter og den næste igen. Den fjerde weekend kom hun med toget til Oslo. De gik i byen, og hun overnattede til mandag morgen.

Matilde syntes, det var godt, at han var holdt op i politiet. Hun ville ikke afsløre hvorfor, men syntes, at det at arbejde med privat efterforskning var helt fint. Det kom frem den sidste dag i maj. De sad i solen i en havestol på hendes terrasse. Matildes mobil sendte noget Lyle Lovett ud gennem den transportable højttaler, som spillede dæmpet. Matilde fortalte, at hun havde elsket bøgerne om Nancy Drew, da hun var barn. Havde selv drømt om at blive detektiv.

– Men så blev jeg i stedet *kæreste* med en.

– Ja, Gud ved, hvor længe det varer.

Hun rettede sig op i stolen.

– Jeg mener mit arbejde, sagde han hastigt. – Jeg har ingen opgaver for tiden og lever af min reservebeholdning. Når den er brugt op, må jeg finde mig et andet arbejde.

Matilde rakte ud efter Marlboropakken på terrassegulvet, knipsede en cigaret ud og tændte den med en hvid lighter. Hun inhalerede dybt og sagde, at hun havde en veninde, som havde brug for en detektiv.

– Hun hedder Guri og arbejder i modtagelsen på et asylcenter i Hobøl. Hvad?

– Hun *har brug for* en efterforsker?

– Jeg tror, det drejer sig om at finde et menneske, som en eller anden leder efter. Jeg er ikke helt sikker. Jeg hørte ikke rigtig efter, da hun snakkede om det. Men da jeg fortalte, at ham jeg dater, er detektiv, blev hun helt vild.

– Okay, sagde han og lukkede igen øjnene, genoptog nydelser af stemningen, det milde vejr, musikken, hele den postcoitale behagelighed.

Da solen lidt senere forsvandt bag træerne, og det blev køligere, gik Matilde ind og hentede to tæpper. Lidt efter spurgte hun, om han havde lyst til at køre hende et sted hen.

– Selvfølgelig, sagde han.

Det var ikke nogen lang tur. De kørte ud af sommerhusområdet og drejede mod nord ad motorvejen. De tog afkørslen ved Moss, fortsatte ad hovedvej 120 mod øst og drejede kort efter af mod Dillingøy. Her kørte de ad mudrede grusveje efter Matildes anvisninger.

– Til højre her ... og så ligeud ... Dér, sagde hun og pegede på et faldefærdigt skur med hængelås på.

– Jeg har en sommerbil.

Matilde smilede drillesygt til ham, da hun stak nøglen i låsen. Hængslerne peb, da hun slog den brede port op.

– Samme model som den, Thelma og Louise kørte rundt i. Selv farven er den samme.

Scenen mindede også om noget fra en film, da den vejrbidte port afslørede meter efter meter af krom og stål. Lakken var turkisfarvet, og sæderne af hvidt læder. Skærmene var indfældet i karosseriet. Hjulene havde hvide kapsler, og den lange motorhjelms gav ham associationer til et rumskib i Star Trek.

– Ford Thunderbird 1966, cabriolet, sagde Matilde og kunne ikke holde et bredt smil tilbage. – Hver gang jeg siger det, lyder det lige uvirkeligt.

Hun satte sig ind, drejede lidt på rattet og trak stangen til automatgearet lidt frem og tilbage. Så trak hun i et andet håndtag, og kølerhjelmen åbnede sig et par centimeter. Hun steg ud igen, løftede kølerhjelmen helt op og bøjede sig ind over motoren. – Vi skal have strøm, mumlede hun, satte jordkablet til batteriet, lukkede kølerhjelmen og satte sig ind igen. Viftede med en anden nøgle og sagde: – Hold dig for ørerne.

Det lød som et tag, der styrtede sammen, da V8-motoren startede. Den var lige ved at blive kvalt, men så gassede hun op. Motoren brølede, og en grå udstødningssky udfyldte tomrummet mellem plankevæggene. – Den er lidt uoplagt her i begyndelsen, råbte hun.

Han kunne knap nok skimte bilen gennem udstødningsskyen. Men da hun endelig lettede trykket på gaspedalen, gik motoren over i regelmæssig tomgang.

Han spurgte, hvordan hun havde fået fat i sådan et klenodie, og fik at vide, at hun og ekskæresten havde været på ferie i USA og havde købt T-Birden, da de skulle køre fra San Francisco til New York. Da de var nået velbeholdent til Østkysten, ville eksen sælge bilen igen, men Matilde var blevet forelsket i den. Derfor bekostede hun transporten til Norge. Den blev fragtet over Atlanten i et containerskib. Da forholdet sluttede, købte hun ham ud af bilen.

– Den kører på 98 oktan blybenzin. Jeg skal hælde blyerstatning i tanken, hver gang jeg fylder på.

Der var også en anden ulempe, en svag lugt af mug i bilen. Matilde mente, at lugten skyldtes den råkolde vinter og utætte garage. Kalechen alene kunne ikke holde fugtigheden ude, mente hun. Men det ville hjælpe, når bilen først kom rigtigt i gang. Når den havde haft et par dage med varmeapparatet tændt og frisk luft igennem sig, ville lugten forsvinde.

– Jeg havde samme problem sidste sommer, men det løste sig selv.

Han opdagede hurtigt, at Matilde ud over at være en habil kok var en mindst lige så god mekaniker. I garagen lå der både topnøglesæt og andet værktøj. På vej tilbage kørte de bag hinanden til Biltema. Der skulle skiftes olie, filtre og kølervæsker. Ny kilerem og andre reservedele havde hun liggende derhjemme. De brugte resten af weekenden på at klargøre dollargrinet, kun afbrudt af impulsive brydekampe i Matildes dobbeltseng.

For at fjerne muglugten gik de i gang med vand, sæbe og desinfektionsmiddel i to omgange. Alligevel skulle der fire Wunderbaum til for at overdøve lugten, da de om søndagen kørte på en slags jomfrutur og cruisede nordpå mod Moss, drejede af mod byen og fortsatte over kanalen til Jeløya. De kørte forbi Sjøhaug Naturistcenter, som ikke så ud til at have åbnet for sommeren. Matilde fortalte, at hun og moderen havde holdt ferie i campingvogn der hver eneste sommer. Hun var fortsat som naturist, men havde droppet ferier i campingvogn.

– Det bliver for intimt, når man kan høre naboen prutte, når han vågner om morgenen. For ikke at tale om alle de andre lyde.

De kørte videre mod Refsnes Gods. Matilde fortalte, at hun havde haft sommerferiejob som servitrice der.

De gik ned til vandet. Der var havblik, og solen stod højt på himlen. En af Bastøy-færgerne var på vej ud.

Stranden bestod af bittesmå rullesten. Matilde samlede sten op, som hun syntes var fine, enten bare at holde i hånden eller havde fine mønstre.

Imens satte han sig ned og iagttog, hvordan havet tog farve af himlen. Han tænkte pludselig på sin far. Så ham for sig med opsmøgede skjorteærmer på fjeldtur.

– Hvad tænker du på? spurgte Matilde og satte sig ned ved siden af ham.

- På min far.
- Jeg har aldrig set min far, sagde hun. - Min mor boede sammen med ham, inden hun fødte mig. Det er det eneste, jeg ved.
- Slog de op?
- Det ved jeg ikke. Min mor bryder sig ikke om at tale om ham.
- Hvorfor ikke?
- Jeg ved det ikke.
- Har du så aldrig haft noget med ham at gøre?
- Jeg har kun et brev og et par billeder.

I den anden ende af stranden gik en dreng i anorak og regnbukser og med en fiskestang i hånden. Han sprang op på et lille klippefremspring og begyndte at kaste snøren ud.

Synet fik Frank til at mindes sin egen barndom som dreng. Familien havde lejet en hytte på Tjøme et par somre i træk. Når de ikke fiskede fra jollen, som hørte til hytten, plejede han at fiske med stang efter makrel og småsej fra en klippe bag det udendørs das.

Han fulgte drengen med øjnene, så hvordan han satte den ene fod bag den anden, førte stangen bagud, kastede og løsned grebet om linen. Inde i sit eget hoved kunne han høre lyden af linen, som rullede af hjulet, og det lille plop, når blinket brød vandoverfladen. Drengen stod helt stille og ventede på, at blinket skulle synke, inden han begyndte at trække ind.

Efter tredje eller fjerde kast bøjede stangen sig på den klassiske måde.

Fisken slog et slag derude. Det kunne være en havørred. Den plejede at være temmelig hurtig, når den havde bidt på.

Han lagde sig ned på ryggen, mærkede et kælent vindpust lege med hans øjenvipper og hørte en brummende lyd fra et passagerfly i det fjerne.

Matildes telefon ringede. Hun tog den. Han åbnede øjnene og så på hende.

- Selvfølgelig, sagde hun, sænkede telefonen og så på ham. - Kan du huske, at jeg fortalte om Guri?

Han var ikke helt med.

– Hende der arbejder på et asylcenter og har brug for en detektiv.

Han nikkede.

Hun tog igen telefonen op til øret. – Vi er der om en times tid.

Hun lagde på og rejste sig. – Vi bryder op, sagde hun. – Der er et stykke vej at køre.

– Noget med en, der er forsvundet, var det ikke sådan?

– En pige fra Mellemøsten. Hun leder efter sin søster. Hun rejste vistnok til Norge, fordi hendes søster var rejst i forvejen flere år tidligere. Detektivarbejdet går ud på at finde søsteren.

Han så tankefuld ud.

– Hvad er der, sagde Matilde. – Siger du nej til et arbejde?

– Jeg forestiller mig bare, at denne kvinde ikke nødvendigvis har penge at betale med.

Matilde stod længe uden at sige noget.

– Du kan vel tale med hende, sagde hun og lød pludselig en anelse fjendtlig.

Han tav stadig.

– Du kan få penge af mig. Jeg får løn på onsdag.

– Ikke tale om.

– Hvad er der nu i vejen med mine penge?

– Glem det, sagde han. – Jeg skal nok tale med hende, og du skal ikke betale noget som helst.

Matilde rakte en hånd frem og gav hans underarm et lille klem.

– Hovedsagen er, at du hører, hvad hun har at sige. De har det ikke nemt, de mennesker, og søsteren betyder vist alt for hende pigen.

Matilde fortalte, at hun havde mødt Guri første gang efter en koncert på Down on the Farm-festivalen i Halden for fire år siden. De havde siddet i samme kupé på vej hjem, da toget havde påkørt en elg, hvilket ødelagde strømforbindelsen, så de havde måttet holde mellem to stationer. Det var det sidste tog den dag, og NSB havde indsat togbusser. Hun og Guri var faldet i snak, mens de stod og ventede på en bus, som ikke så ud til nogen sinde at komme. Og så havde Guri ringet efter sin bror, og han var kommet og havde kørt dem hjem. Siden dengang havde de set meget til hinanden. Guri var uddannet psykiatrisk sygeplejerske. Hun var vild med alt, hvad der havde med heste at gøre, og havde i lang tid haft sin egen hest opstaldet på en bondegård ikke langt fra Svinndal. Her trænede hun ofte spring. Men sidste år havde hesten refuseret foran en forhindring. Guri havde prøvet at tvinge den over, og hesten havde stejlet og sparket bagud eller noget i den retning. Guri var faldet af hesten.

– En araber. Den var vist en temmelig nervøs type.

Guri var faldet meget uheldigt. Men heldigvis havde hun ridehjelm på. Det var værre med ryggen, og hun havde måttet holde en lang pause med springøvelserne. Men prognosen var bedre end forventet, og hun havde genoptrænet sin krop ved at ro kajak.

Da de nærmede sig Spydebjerg, drejede de væk fra hovedvejen og fortsatte i retning af Lyseren. Matilde kørte helt ned til en græsplæne, som måtte være en slags strand, og parkerede under et stort fyrretræ. Hun skrev en sms og fik svar med det samme. De gik ned til vandkanten for at vente.

Frank satte sig på en træstub og stirrede ud over vandet, mens Matilde tog sandalerne af, smøgede buksebenene op og soppede ud. En sværm af knotter dansede omkring hendes hoved som en lille sky.

Efter kort tid kom en kajak sejlen i fuld fart ind mod bredden. Solen glimtede i pagajen for hvert tag, Guri tog. Kajakken gled op på græsset, inden hun hævede sig ud af den: en smidig kvinde i trediverne, iført våddragt, som nåede hende til midt på lårene, og med langt, lyst hår i en fletning over skulderen.

Hun og Matilde omfavnede hinanden.

Så vendte Guri sig om mod ham. Hendes ansigt havde klare, blå øjne og en smal næse med et lille knæk over en fin, men sårbar mund, som fik hende til at virke genert, når hun smilede. Som nu, da de så hinanden an og udvekslede håndtryk.

Guri fortalte, at der på det asylcenter, hvor hun arbejdede, var indrettet en specialafdeling for asylansøgere med psykiske eller andre lidelser, som gjorde, at de havde behov for en specialiseret opfølgning. Det var her, hun var kommet i kontakt med den pige, som ledte efter sin søster.

– Hun har det forfærdeligt, sagde Guri. – Lægerne er uenige om, hvorvidt det bare er posttraumatisk stresssyndrom eller dybereliggende psykiske lidelser. Men hun har det helt ad helvede til. Hun er flygtet fra krig og overgreb til en lang række nye overgreb her i Vesten. Og nu har de besluttet, at hun skal smides ud på hoved og røv. Den skide regering. Det er så kynisk. Hun kan dårligt nok klare sig selv, men ud skal hun. Hun har kun et eneste håb, og det er søsteren. Som rejste samme vej for nogle år siden. Søsteren kom her til Norge, men ingen aner, hvor hun bor, eller hvad hun beskæftiger sig med. Nu er Aisha fanget på asylcenteret og har brug for at søge familiesammenføring, mens politiet kun er ude på at flyve hende til Tyrkiet. Det vil hun ikke kunne tåle. Hvis hun bliver sendt til Istanbul, dør hun eller tager selv livet af sig. Det er jeg sikker på.

Guris kajak måtte være meget let, for hun bar den fuldstændig ubesværet under den ene arm hen til en rød Volvo V70 stationcar, som stod parkeret under træerne, og svingede kajakken op på taget af den. Hun fandt et par ruller med remme i bilen og fastgjorde kajakken med sikre bevægelser. Så vendte hun blikket mod Frank og sagde: – Vend dig om.

Han forstod ikke, hvad hun mente.

– Jeg skal skifte tøj, sagde hun.

Han slog et smut ned til vandet, mens pigerne fik styr på Guris påklædning. Da han kom tilbage til bilerne, stod Guri i en blomstret top, lyseblå jeans og sandaler.

De satte sig ind i bilerne, Guri kørte forrest, mens de kom bagefter i dollargrinet. Det var kun den ene af Volvoens baglygter, der virkede.